

Sesime Ses Olun

Bizim Karapınar ile Ereğli arasından hiç geçti mi bilmem? Bilmem tsunamiden daha beter olan ve günlerce esen çöl rüzgârlarına hiç rastladınız mı? Değerli Bilim ve Teknik dergisi okurları, ben böyle bir yerde, kendi olanaklarımı kullanarak orman dikmeye çalışıyorum. Kimseden bir kör kuruş istemem. Tek sıkıntım vardı, o da su. Bunun için de çevrem sıkıntıya girdiğimi görünce devlete baş vurmamı söyledi. Ben de birkaç yere yazdım. Sonuç belirsiz. Bu çalışmamın doğruluğunu yöreden araştırabilirsiniz. Çalışmam belki örnek alan olur da, “orman dikmek işi” artar diye düşünüyorum. Ben kimseden çelenk, palamut parası, kurban derisi filan talep etmiyorum. Önemli olan “kuru söğütten dilli düdük çıkarmak”. Emekli bir öğretmenim. Konya Ereğli'sinin Beyören Köyü'nde 1940'ta doğmuşum. Köyüm ülkemizin en fakir köylerinden birisi, doğru dürüst suyu ve yolu yok. Topraklarımız kıraç. Bir zamanlar 220 hane olan köyümüz şimdi 40 hane kadar düştü. Çoğunda tek başına yaşayan insanlar oturmakta. Öldüklerinde kapıları kapanacak.

Traktör yokken köylü at ve öküzüyle çiftini sürüyor, mahsulünü de eliyle yoluyordu. Yolu olmadığı için fazla şehre de gelmiyordu. Masrafı azdı; ama şimdi, çocuğunu okutmak istiyor, elektrik, telefon parası. Traktör geldi, köylünün aylarca uğraşıp yaptığı işi üç beş günde bitirdi. Yılın geri kalan uzun zamanı köylü değerlendiremedi. Çünkü yeşil ziraat yapacak yeterli suyu yoktu. Köylerde kimse yol gösterici olamadı. Köylümüz hâlâ “ana baba usulü, iki taşa bir kuşa” diye toprağa tohum atıyor. Durum böyle olunca pek çok köy gibi bizim köylü de köyü terk etti. Elindeki avucundakini satarak şehre gelen insanımız 200 metrekare yerde köyü yaşamaya çalıştılar. Çoğu amelelik ve seyyar satıcılık yaparak hayatlarını idameye kaktılar. Çocuklarını da çok parlak şekilde okutamadılar. Bu çocukların çoğu işsiz ordusuna katıldı. Bizim sokak çocukları ya da kapkaççı diyiverdiğimiz çocuklar; şu an köyde yaşayan çocuklardan değil. Şehre göç etmiş ailelerin yavruları.

Ben hep düşündüm: Her köye fabrika yapması mümkün değil. Lakin köylüyü köyünde tutmak, köyleri şehir olanaklarına kavuşturmak gerekir. Köyde oturanların çocukları daha güzel okuyabiliyor. Köyden şehre gelen çocuklar yalnızca okumak için geliyor. Köylü okuyabileceğine güvendiği ve okumaya istekli çocuğunu şehre gönderiyor. Şehre yakın olanlar da servis temin ederek çocuğunu okuması için gönderiyor. Okumaya gelmeyenler de köydeki işleriyle uğraşiyor.

Bizim köyün dağları bir zamanlar ormanlarla kaplıymış, içerisinde ceylanlar bile gezermiş. Dağın pek çok yeri üzüm bağı sekilerinin kalıntısıyla dolu. Şimdi dağımız olmuş bir çöl. Erozyon, toprağını sıyırıp götürmüş. Ağaç dikmek istesek bile pek çok yerinde toprak kalmamış. Ben bundan 40 yıl önce beş şeker çuvalı meşe palamudu bulup geldim. Köylülerimizle dağımızın bir bölümüne bunları diktik. Palamutların pek çoğu yeşer-

di. Ne yazık ki koruma olanağı olmadığı için hayvanlar pek azının yaşamasına fırsat verdi. Yine de bu orman sevdandan vazgeçmedim. Ankara Yüksek Öğretmen Okulu'ndan mezun olduktan sonra; güzel yurdumun çeşitli yörelerinde çalışarak (Dinar Lisesi, Konya Gazi Lisesi, Çiğli Hava Lisesi, Kars Çıldır Lisesi, Iğdır Lisesi, Kayseri Lisesi, İvriz Öğretmen Lisesi, Konya Sanat Okulu, Selçuk Üniversitesi) emekli olup memleketime döndüm. Allah fırsat verdi, 1998'de köyüme taşlık (traktörle ziraat yapılamaz) araziler alıp, kendi öz olanaklarımla orman dikmeye başladım. Biraz birikimimle kooperatiften temin ettiğim evimi satarak arazimin etrafını hasır telle çevirdim. 8 km mesafeden bir parmak kalınlığında bulduğum bir suyu borularla, orman diktiğim araziye getirdim. Burada havuzlarda topladım. Bu suyu ağaçlara can suyu olarak kullanıyorum. Şu ana kadar 100 çeşide yakın (sedir, çam, dişbudak, meşe, mavi servi, mahlep, ceviz, antepfıstığı vs.) on bin ağaç diktim. Bu ağaçlar bugüne kadar güzel büyüdü. Boyları 50 cm ile 5 m arasında değişiyor. Fırsat buldukça dikime devam ediyorum. Tek sıkıntım suyun yetersizliği. (Ormanı yalnızca dikmek yetmez. Koruyacaksınız, sulayacaksınız. En az 100 yıl bekleyeceksin. Ormanı yağmalamak ve yakmak çok kolay.

Şuna inanıyorum: Biz belki dedelerimiz gibi toprak fethedemeyiz, ama topraklarımızı 20 kat verimli hale getirirsek, sanki 20 kat toprak fethetmiş gibi oluruz. Ülkemizin her tarafını yağmur ormanları gibi ormanlandırırız, hem ülkemiz hem de bütün insanlar yarar görür. Biz kıyametin kopuyor olduğunu görsek bile ağaç diken bir kültürün sahibiyken nasıl oldu da bu güzel dağlarımız çırılçıplak kaldı?

Yaptığım iş, çevreme hatta ülkeme örnek olacak diye düşünüyorum. Benim çalıştığım araziden

çok daha elverişlisine sahip olan nice insanımız vardır, belki örnek alır. Bu iş bir tutkudan öte, ülke sevgisi. Para bulunur belki, bazı olanaklar da elde edilir; fakat bu orman aşkı bulunmaz.

Tarihte okuyoruz, dedelerimiz bugün evlenmiş, ertesi gün ülkesi için harbe gitmiş, bir daha da dönmemiş. Bu topraklar için şehit olmuşlar. Bizim çalışmamız o fedakârlığın yanında ne ki? Bu rahmetlilerin torunları olan bizler, her şeye çalışmadan, öğrenmeden kavuşmak mı istiyoruz? Bizim tayinimizi memleketin mahrumiyet bölgesi dediğimiz (onu da biz o hale getirmişiz) bir yerine çıkarsalar gitmemek için elimizden geleni yaparız. Bu ülkeye kim sahip çıkacak? Öğretmen okulunda okurken bir marşımız vardı: 'Sanlı yurdum seni yüceltmeye antlar olsun'... Ne oldu? Onlarca ziraat, orman ve veteriner fakültesi var. Toprağımız bol, güneşimiz bol, suyumuz pek çok ülkeye göre yeterli. Hazineler üzerinde aç oturuyoruz. Bu dünyanın en genç nesline sahip (17 milyon okuyan gencimiz var) olan insanımızı galeyana getirip güzel örnekler göstermeliyiz. Bunu da ancak siz yazarlar ve biz eğitimciler başarırız. Dedelerimiz 400 çadrlık bir topluluktan imparatorluk oluşturmuşlar. 0,2 mg'lık bir çınar tohumunda binlerce yıl yaşayacak ulu çınar olma enerjisi var.

Ben ormanı dikmeye başlayalı 8 yıl oldu. O günden beri pek çok köylüm çalışma olanağını buldu. Eğer benim yaptığımı yapan insanların sayısı çoğalır, çok kişi köyünü terk etmez. Su damlaya damlaya mermeri deler. Benim çalışmamı herkese duyurma olanağım yok. Duyurma konusunda bana yardımcı olunuz.

Köyüm Konya Ereğli'sine 50 km mesafede Karaca dağ üzerinde Beyören Köyü.

Rahim Demirbaş
Emekli Matematik Öğretmeni/Ereğli-Konya

Değerli Okurlar, görüşlerinizi

400 kelimeyi geçmeyecek biçimde ve fotoğrafınızla birlikte "TÜBİTAK Bilim ve Teknik Dergisi, Forum Köşesi, Atatürk Bul. No:221 Kavaklıdere- Ankara" adresine gönderebilirsiniz. Görüşler aktarılan 3. şahısları suçlayıcı ifadelerden kaçınmasını rica ederiz. Forum'da ve Serbest Kürsü'de yayımlanan okuyucu görüşleri Bilim ve Teknik dergisini bağlamaz. Forum köşesine aşağıdaki telefon ve faks numaralarıyla da erişebilirsiniz: Tel: (312) 468 53 00 / 1067 (Gülğün Akbaba) Faks: (312) 427 66 77